

Jeg søker med dette om å få delta på utstillingene:

Jyväskylä International Print Triennial Fall 2019
Grafiska Sällskapet, Stockholm Sweden, 23/11-17/12, 2019
Ålgården, Borås Sweden Januari 2020

I foldene av tilværelsen:

Jeg søker med to relaterte prosjekt: Dürers kleden og Picasso Pussy.

I *Dürers Kleden* har jeg tatt utgangspunkt i Albrecht Dürers grafiske trykk fra begynnelsen av 1500 tallet. Utgangspunktet er fotografier av originalverk som er tilgjengelig for almenheten gjennom nasjonalmuséets nettsider. De digitale filene er lastet ned og så redigert i Photoshop. Det vil si at Dürers tette fortellinger i bildene er blitt radert ut og kun de tekstile delene i bildet er beholdt. Bildets dimensjoner er også bevart, men i en forstørret versjon. På denne måten kan jeg studere bildenes grunnstruktur, komposisjon, og måten et mykt materiale kan fremstilles grafisk; en tre-dimensjonell sammenhengende form oversatt til linjer. Filene har blitt frest ut med CNC i treplater for så å trykkes som tresnitt, en trykketeknikk Dürer ofte brukte i sin tid.

Picasso Pussy er en skisse til et prosjekt men har lignende strategi som Dürers kleden. Jeg har også her lastet ned fotografier av Picassos grafiske trykk som jeg skal redigere i Photoshop. I dette tilfelle har jeg prøvd å samle alle bilder fra prostitusjons-scener og nakne kvinner i Picassos dyptrykk. Jeg skal radere alt i bildet foruten de kvinnelige kjønnsorganene som får stå igjen på sin ursprungelige plass i bildets komposisjon. Jeg vil samle alle delene i to bilder: en i landskapsformat og en i portrett format. Denne serien vil altså kun bestå av to bilder ca: 30x40 i stående og henholdsvis liggende format. Grafisk teknikk vil bli fotopolymer eller fotogravur.

Asger Jørn, en av grunnleggerne av den Situasjonistiske Internasjonale mente at kunstverk skulle leve i nuet og anpasses tiden. Et kunstverk skulle liksom huset, alltid bygges på, og om, og være en organisk størrelse. Disse to prosjektene går inn i debatten rundt originalgrafikk som fortsatt pågår. Debatten kan tenkes ble startet opp da den liberale markedsekonomien for alvor satte av sted, en gang i midten av 1900 tallet. For å sette litt perspektiv på det hele tror man nå for eksempel at Dürer hadde assistenter som hugget ut treplatene fra tegninger. Det betyr at kunstverket ikke ble fullført av kunstneren selv. Man kan kanskje anta at også en stor kunstner som Picasso fikk deler av sitt kunstneriske arbeid gjennomført ved hjelp av assistenter. Spørsmål om verdi og autensitet er aspekter som både Sol le Witt og Rauschenberg pekte på med respektive kunstprosjekt blandt annet verket *Erased de Kooning*. Det å ta vekk kunst kan også være kunst. Dürer og Picasso er idag begge geni-erklært og Picasso er idag den kunstner med høyest markedsverdi av alle kunstnere som noen gang har levd. Samlingen er i samlerens makt og belyser det som samlaren mener er viktig. Verdi og relevans kan synes være mystiske krafter som har sitt eget liv.

Nasjonalmuséet liksom andre muséer har en oppfostrende oppgave ved seg som kunnskapsbank og informasjonsspreder. Kunnskapssamfunnet og internettet tilbyr oss umiddelbare bilder, informasjon og kunnskap inn overalt hvor vi befinner oss, hjemme i sengen eller i skogen.

Mine trykk tar bildet tilbake til et langsommere medium igjen: papiret. Jeg vill finne ut om linjene og komposisjonen alene kan bære tiden og fortellingen i bildene i fraværet av de faktiske narrative faktorene. Jeg ønsker å opprette mitt eget eierskap til en kunsthistorie som består av en kanon i røstene av et digert mannskor. Med disse bildene håper jeg på å återopprette et fokus på en mer sanselig form for erfaring, brette ut noen folder og å få tiden til å gå litt langsommere.

Nina Björkendal 15.11.2018